

עפ"ת 10704/01/23 - אמיר איינאו ע"י נגד מדינת ישראל ע"י

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 10704-01-23 איינאו נ' מדינת ישראל

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
אמיר איינאו ע"י ב"כ עוה"ד תמיר עמר	מערער
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד ליאור אחרק	נגד
	משיבה

פסק דין

1. המערער נדון ביום 5.10.21 בביהמ"ש השלום לתעבורה מחוז המרכז בתת"ע 4861-09-21, בהיעדרו, בגין נהיגת רכב ביום 30.5.21 בראשון לציון, בהיותו שיכור, בשל סירוב לדרישת שוטרים לבדיקת ינשוף, עבירה לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961- (להלן - **פקודת התעבורה**), בקשר עם סעיפים 64 ד(א) - 64 ב(א1) ו- 39(א) לפקודת התעבורה.
2. ביהמ"ש קמא (כב' השופטת הבכירה א' וישקין) גזר על המערער קנס בסך 3,000 ₪, פסילת רישיון נהיגה בפועל לתקופה של 3 שנים ופסילה מותנית. בגז"ד צוין כי למרות ותק הנהיגה הקצר, צבר המערער לחובתו 4 הרשעות תעבורה קודמות וכי אם היה מתייצב לדיון היה אף מקום לשקול הטלת מאסר בפועל.
3. בבקשה שהוגשה ביום 1.8.22 לביטול פסק הדין, טען המערער באמצעות בא כוחו, כי המערער לא זומן לדיון שהתקיים ביום 5.10.21, וכי קיימת הנחיה משטרתית לפיה אין מקום לדון בעבירה של נהיגה בשכרות, ללא נוכחות נאשמים, ואם קיים צורך יש לדאוג להבאתם בצווי הבאה. עוד נטען כי בעת מתן הדוח, המערער נכבל בכוח על ידי השוטרים ואף הושפל על ידם על רקע מוצאו האתיופי ו"צבע עורו", וכי רק לאחר פניה של המרכז לגביית קנסות, נודע לו כי נשפט בהיעדרו. נטען כי בשל נסיבות מעצרו המערער היה נתון ב"הלם ולחץ", ולא הבין את שנאמר לו על ידי השוטרים. בנוסף טען ב"כ המערער, כי לא ברור מהדוח המשטרתית אם המערער נהג ברכב או שהרכב היה רק מונע, וכי לטענת המערער כלל לא נהג ברכב. בנסיבות אלה נטען כי אם לא יבוטל פסק הדין, יגרם למערער עיוות דין. (לבקשה צורפו **דוחות פעולה** שנערכו על ידי השוטרים).
4. בתגובת המשיבה בבית משפט קמא מיום 6.12.22 נטען כי המערער זומן לדיון כדין ומועד ההתייצבות צוין במפורש על גבי הדוח שניתן למערער והוצג אישור על קבלת הדוח; פסק הדין ניתן ביום 5.10.21, ומדובר בפסק דין חלוט, והמערער לא העלה כל טענה בעניין אי ההתייצבות לדיון.
5. בהחלטה שניתנה על ידי ביהמ"ש קמא ביום 3.1.23, נדחתה הבקשה לביטול פסק הדין; צוין כי המערער זומן

כדין נוכח אישור המסירה שהוצג; בנוסף נקבע, כי אין באמור בבקשה כדי ליצור חשש לעיוות דין והעונש שהוטל "הולם את העבירה".

6. בערעור בפניי חזרה ועלתה הטענה כי המערער לא קיבל את ההזמנה למשפט, וכי אישור המסירה אינו מעיד בהכרח על כך שהמערער קיבל את ההזמנה. עוד נטען כי המערער נכבל על ידי השוטרים ונאמר לו כי תיוחס לו עבירת אלימות, ולא עבירת תעבורה; ביהמ"ש קמא לא התייחס לסיכויי ההגנה של המערער אשר פורטו בבקשה, וכי זכותו של נאשם להיות נוכח במשפטו ולהרגיש כי הוא שותף להליך המתנהל נגדו, תוך מתן הזדמנות להציג את טענותיו. לחלופין, ביקש ב"כ המערער במהלך הדיון בפניי, להקל בעונש הפסילה ולהסתפק בפסילת המינימום הקבועה בסעיף 39א לפקודת התעבורה.

כפי שכבר נפסק **"מסעיף 240 לחסד"פ עולה, כי ניתן לדון נאשמים בעבירות של נהיגה בשכרות אף בלא נוכחותם"** (רע"פ 9183/11 **הרש מנדל הסנפרץ נ' מדינת ישראל** (07.02.2012)), ומשכך לא מצאתי בסיס לטענה המשתמעת כי לא ניתן היה לדון את המערער שלא בפניו, וכי היה על בית משפט קמא להורות על דחיית הדיון לצורך זימונו מחדש. טענת המערער כי לא היה מודע למועד הדיון רובצת לפתחו, שכן עלה מהתיעוד שהוצג כי המערער סירב לחתום על "אישור מסירת הדוח", שצורף ל"הזמנה לדיון וכתב אישום", בהם צוינו בהבלטה, מועד הדיון ובית המשפט בו יתקיים הדיון, ואין מקום לטענת "לא ידעתי" שעה שאי הידיעה מקורה בהתנהלות מכוונת של מקבל הזימון, ואין די בהכחשה סתמית בעניין זה.

7. אציין בנוסף, כי הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה לבית משפט קמא בחודש אוגוסט 22; מרישומי המזכירות בבית משפט קמא עולה כי פסק הדין הומצא לידי המערער ביום 24.10.21; בקשת הביטול הוגשה אפוא, תוך חריגה רבתי ממסגרת הזמן בת 30 הימים המוקצבת להגשת בקשה לביטול, ללא הסכמת תובע, על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב - 1982 (להלן - חסד"פ), ואף עלה לפיכך, כי חלפה תקופת הערעור ממועד המצאת פסק הדין, לפי סעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ. עם זאת, החלטתי לדון בערעור לגופו, משהשיהוי בהגשת בקשת הביטול לא נדון, כפי שהיה נדרש, בהחלטת בית משפט קמא מיום 3.1.23.

8. נוכח טענת ההגנה, כי המערער לא הבין את הנאמר על ידי השוטרים בשל "ההלם והלחץ", ואף על רקע "השפלתו", בחנתי את חומר הראיות העומד כנגד המערער, שחלקו הוצג על ידי ב"כ המערער בבית משפט קמא, וחלקו הנוסף הוצג על ידי המשיבה בדיון בפניי.

מדוחות השוטרים עולה כי סמוך לחצות הלילה הוזעקו לרחוב ויתקין בראשל"צ, בעקבות הודעה על קטטה בה היו מעורבים המערער ואישה כלשהי. השוטרים הריחו "ריח חזק" של אלכוהול הנודף מפיו של המערער, שהלך ב"אלכסון", והבחינו ב"בקבוק וודקה" בתוך רכבו, שחסם חניה בבניין. לאחר שהאשה אישרה בפני השוטרים כי אינה מתכוונת להגיש תלונה, וכי **"הבחור שתה קצת והם רק צחקו"**, חדלו השוטרים מבדיקת העניין, והסתפקו בכך שהודיעו למערער כי בשל מצבו אסור לו להזיז את הרכב, והמערער אישר בפניהם כי פנה לחבר כדי שיהג עבורו. השוטרים אף נשארו במקום זמן מה, כדי לוודא שהמערער אינו נוהג, אולם חרף אזהרתם הבחינו כי המערער החל לנהוג ברכב. בעניין זה צוין בדוח פעולה של השוטר יניב בן יצחק: **"ואז ראיתי את הרכב...בתנועה כשהוא יוצא מהחניה והרכב נמצא בזווית באלכסון על מנת להמשיך בנסיעה בכביש. הסתכלתי בנהג ונדהמתי לראות שוב את בעל הרכב שהיה חשוד באירוע..."**. השוטר ציין בדוח כי "עצר

את הרכב על אתר", ובעקבות פנייתו למערער מדוע נהג ברכב "הנהג מיד החליף את מקום ישיבתו ועבר לשבת במושב הנוסע הקדמי כשהוא בתוך הרכב". מדוח נוסף שערך שוטר מתנדב, דהן עומר, צוין כי הרכב היה מונע ו"פונה ליציאה". נוכח הנהיגה, הוחלט לערוך למערער בדיקת נשיפון בה נמצא ריכוז של 810 מק"ג, וזומנה ניידת כדי להעביר את המערער לתחנת המשטרה לצורך בדיקת נישוף, ובעקבות כך החל המערער "לצעוק ולגדף בלי סוף"; לצורך העברת רכבו של המערער למשטרה, ומאחר שהמערער סירב למסור את מספר הקוד ברכב, הורד המערער מהניידת והודע לו שהוא עצור כדי שלא ימלט ברחוב, והמערער נכנס לרכבו והפסיק את פעולת האזעקה; המערער הובל אזור בניידת לתחנת המשטרה, והודע לו שהוא חשוד בנהיגה בשכרות. למערער נערכה בדיקת "מאפיינים" בה כשל, וצוין, בין היתר, כי "התנדנד" בעת ההליכה בבדיקה. עוד עולה מדוח הפעולה כי למערער ניתנה אפשרות להתקשר לעורך דין אך הוא בחר להתקשר לחבר בשם "נתנאל"; המערער התבקש לערוך בדיקת נישוף לה סירב, והוסברה למערער, פעמיים, המשמעות המשפטית של הסירוב, כפי שעולה מ"דוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות" (סעיף 8). המערער סירב לחתום על כל המסמכים שנמסרו לו, וכן על סירובו לביצוע הבדיקה אולם צוין מפיו - "טוען שלא נהג". המערער סרב בנוסף, להגיב על שאלות השוטר בטופס "תחקור חשוד", ואף לחתום על הטופס. המערער שוחרר לאחר מכן לדרכו, וזמן לשימוע שהתקיים באותו יום, בשעה 18:00 לערך, בפני קצין משטרה, לעניין אפשרות פסילה מנהלית של רישיון הנהיגה; בטופס השימוע צוינה תגובתו של המערער: "לא נהגתי רק הנתתי את האוטו. הייתי שיכור אני מודה."

9. נוכח המתואר עולה, כי הטענה כי המערער לא הבין את הנעשה ואת הסברי השוטרים באשר למשמעות הסירוב, הינה על פני הדברים טענה סתמית, שכן הראיות מצביעות על כך שלמערער היה מניע שלא להיבדק, נוכח תוצאת בדיקת הנשיפון ושאר האינדיקציות שהצביעו על היותו שתי - התנהגות פרועה, הימצאות בקבוק אלכוהול ברכב, ריח האלכוהול שנדף ממנו והכישלון בבדיקת המאפיינים. אצוין, כי די היה בנסיבות שהוצגו לצורך קביעת שכרות, אף ללא החזקה העולה מכוח הסירוב לבדיקה (ראו בעניין זה - רע"פ 3034/16 אלברט דין נ' מדינת ישראל) (06.09.2016). עוד יש לציין כי מדוחות השוטרים עולה, כי המערער לא היה מנותק מהנעשה, לא היה במצב של אובדן שליטה, והבין את איסור הנהיגה בשל מצבו. כך לעניין הבטחתו בתחילת האירוע כי יפנה לחבר ליטול את הרכב; החלפת מקום המושב ברכב לאחר שהתגלה כי החל לנהוג; תגובתו העניינית העולה מדוח האכיפה כי לא נהג; יכולתו לנטרל את האזעקה ברכב, ואף להתקשר לחברו מתחנת המשטרה.

10. הטענה בדבר יחס "משפיל" של השוטרים לא גובתה בכל ראייה; אכן, עלה כי היה מדובר באירוע מתוח, והיה צורך לאזוק את המערער נוכח תגובתו בניידת והחשש כי ימלט מהמקום, ואולם לאחר השלמת הדוחות שוחרר המערער לדרכו. המערער לא טען דבר בדבר יחס מתנכל בעת תחקורו בתחנת המשטרה, ואף אישר בדיון בפניי כי לא הגיש תלונה על יחסם של השוטרים.

11. נוכח הנסיבות שתוארו הונחה תשתית מספיקה לקביעה שהמערער ביצע נהיגה ברכב בניגוד מפורש להוראת השוטרים, ולכן שהמערער סירב לבדיקת נישוף חרף כך שהובהרה לו היטב משמעות הסירוב. כאמור, ניתן היה גם להגיע למסקנה "ישירה" בדבר שכרותו של המערער נוכח הראיות האחרות שהוצגו.

12. אין צורך להבהיר משמעות הסיכון הרב שבנהיגת רכב במצב של שכרות. הנהיגה בענייננו בוצעה על ידי המערער, חרף אזהרה מפורשת של השוטרים שהתרשמו ממצבו של המערער, ובנסיבות אלה קיימת חומרה נוספת. כפי שציין בית משפט קמא, מדובר בנהג שקיבל רישיונו זה מקרוב, וכבר צבר לחובתו 4 הרשעות תעבורה בשנים 20-21 בעבירות שאינן קלות ערך. עם זאת, נוכח ההוראה בדבר פסילת המינימום למשך שנתיים ימים, כמפורט בסעיף 39א לפקודת התעבורה, ולנוכח העובדה כי מדובר בנהיגה למרחק קצר מאד, בטרם הספיק המערער להשתלב בכביש, נראה כי ניתן להקל במידה מסוימת בעונשו של המערער, ומורה אני על הפחתה של 6 חדשים מעונש הפסילה שהוטל, כך שעונש הפסילה בפועל יהא **לתקופה של 30 חדשים**. ההוראות העונשיות האחרות עליהן הורה בית משפט קמא יישארו ללא שינוי.

הערעור מתקבל כפוף לאמור.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ה' אדר תשפ"ג, 26 פברואר 2023, בהעדר
הצדדים.